

takže byl toho mínění, že se motor zastavil pro nedostatek benzínu. Avšak, i kdyby se spatřovala v tehdejší mrazu vyšší moc, mohla by býti uznána za příčinu leknutí dopravovaných ryb jen, kdyby bylo zjištěno, že by ryby byly i za normální dopravy, jež dle udání žalovaného Karla S. mohla trvati asi osm hodin, následkem tuhého mrazu byly pomrzly. To však žalovaná strana ani netvrdila a jest tuto možnost vyloučiti, poněvadž napadený rozsudek zjišťuje, že ryby byly v době úrazu auta v J. ještě živé, takže při pokračování v jízdě bez překážek by zboží bylo došlo do B. nepoškozené.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

V souzeném případě jest zjištěno, že žalovaní provozují společně jako podnikatelé po živnostensku autodopravu a že převzali za úplatu provedení dopravy ryb z T. do B. svým nákladním autem. Jest nesporno, že žalobce se svým pomocníkem při nakládání ryb v T. byl přítomen, že ryby byly na auto žalovaných v T. naloženy a že žalobce pak jel na autě, které spolužalovaný Karel S. osobně řídil a přepravu ryb z T. do B. prováděl. Při tomto zjištěném skutkovém ději nemůže býti pochybnosti o tom, že žalovaným bylo zboží, ryby, v T. k přepravě odevzdáno a že žalovaní převzali jeho převezení do B. Uvádí-li se v čl. 391 obch. zák., že nákladní list slouží za důkaz o ujednané smlouvě nákladní, není tím řečeno, že bez nákladního listu by nebylo smlouvy nákladní, nýbrž obchodní zákon má na mysli jakožto pravidelné případy ty, kde se užívá nákladních listů, avšak není závady, by jeho předpisů o smlouvě nákladní nebylo použito i tam, kde již z povahy smlouvy vyplývá, že použití nákladního listu jest podle záměru stran vyloučeno, jak tomu bylo v souzeném případě. Pojmu nákladní smlouvy také nevádí, že odesílatel zboží pomáhal při jeho naložení a doprovázel náklad při dopravě. Jsou tu všechny náležitosti platné nákladní smlouvy ve smyslu ustanovení čl. 390 obch. zák. a odvolací soud nepochybil, posuzovav sporný případ s hlediska tohoto zákonného ustanovení. Dovolatelé vytýkají v dalším odvolacím soudu, že zaujal nesprávné stanovisko k jejich námitce, že škoda byla způsobena vyšší mocí, za niž neručí. Nižší soudy se s touto námitkou dovolatelů obíraly obšírně a vyvrátily ji podle názoru dovolacího soudu zcela správně, pročez se k vůli zamezení opakování poukazuje na jejich správné stavu věci a zákonu vyhovující důvody, které nebyly vývody dovolání vyvráceny.

Čís. 11200.

Ustanovením § 297 a) obč. zák. nebylo nic změněno na všeobecných předpokladech příslušenství (§§ 294 a 297 obč. zák.), zejména na předpokladu, by vedlejší věc byla trvale spojena s hlavní věcí v tom smyslu, že jest určena k trvalému používání při hlavní věci.

Usudkem z opaku lze z ustanovení § 297 a) obč. zák. vyvoditi jen, že, byly-li stroje s nemovitostí spojeny za okolností, z nichž jinak podle

zákona plyne vlastnost příslušenství, tedy zejména jsou-li stroje určeny k trvalému používání k hospodářským účelům nemovitosti, nemůže vlastnost příslušenství býti popřena poukazem k tomu, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného, jenž si však nedal své právo poznamenati ve veřejné knize.

Použití ustanovení § 297 a) obč. zák. není omezeno jen na výhradu vlastnictví při dodání strojů až do úplného zaplacení kupní ceny, nýbrž spadají sem i jiné případy, kde se uplatňuje, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného než vlastníka nemovitosti,

Ustanovení § 297 a) obč. zák. nelze však použítí, není-li osobou, jež jako podnikatel uvedla stroje ve spojení s nemovitostí, vlastník nemovitosti, nýbrž jiná osoba, na příkl. nájemce (pachtýř) nemovitosti, přičemž stroje buď patří této osobě anebo jsou vlastnictvím osoby třetí.

Podnikatel, který vnesl stroj do nemovitosti, není osobou odlišnou od vlastníka nemovitosti, byly-li na nemovitost patřící společníku veřejné obchodní společnosti vneseny stroje veřejné obchodní společnosti. Vlastnost příslušenství nastane i, určili-li vlastník hlavní a vlastník vedlejší věci souhlasně, by se upotřebilo trvale vedlejší věci k účelům hlavní věci.

K tomu, by se věc stala příslušenstvím nemovitosti, stačí, by byla určena k trvalému jejímu užívání a byla k ní v takovém místním poměru, který tímto účelem jest podmíněn. Nezáleží však na větším nebo menším stupni fyzické stability tohoto spojení, aniž na tom, zda stroje podle vůle vlastníka mají či nemají býti pokládány za příslušenství hlavní věci. Stačí, by se vedlejší věci při hlavní věci stále upotřebovalo a by šlo o takové vedlejší věci, bez nichž hlavní věci nelze upotřebiti, neb o nichž zákon nebo vlastník určil, by se jich trvale pro hlavní věc upotřebilo. Toto určení má v podstatě význam jen potud, pokud zevní stav o sobě nestačí k tomu, by bylo lze spolehlivě říci, zda vedlejší věc jest s věcí hlavní v trvalém účelovém spojení, jež předpokládá pojem příslušenství.

Staly-li se stroje příslušenstvím tovární nemovitosti, nepozbyly této vlastnosti pozdějším prohlášením vlastníka nemovitosti, že bude stroje, jež dosud držel jako vlastník, přistě držeti ve jménu třetí osoby jako vypůjčitel, nebyly-li stroje skutečně vyřazeny z provozu a nevymohla-li si ona třetí osoba knihovní poznámku, že stroje jsou jejím vlastnictvím.

Při opomenutí knihovní poznámky podle § 297 a) obč. zák. platí stroje za příslušenství nemovitosti nejen ve prospěch hypotekárních věřitelů, nýbrž vůbec v poměru k třetím osobám (i v poměru ke konkursním věřitelům, jimž nepřisluší oddělné právo na nemovitosti).

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1931, Rv I 1750/30.)

Dne 15. května 1926 bylo zahájeno vyrovnací řízení o jmění firmy Bratří E-ové jakož i o jmění jejich společníků Karla E-a a Theodora E-a. Žalobce převzal ručení za vyrovnání a podle této záruční povinnosti vyplatil za vyrovnací dlužníky 19.000 Kč. Dne 10. září 1929 byl na jmění řečené společnosti jakož i jejich veřejných společníků vyhlášen úpadek a správcem úpadekové podstaty byl ustanoven žalovaný. Za úpadekového

řízení byl pořízen soupis úpadkové podstaty, do něhož byly pojaty i stroje jako příslušenství domu a tovární budovy. K návrhu správce úpadkové podstaty byla povolena exekuce vnucenou dražbou nemovitostí, jíž byl položen za základ soupis nemovitostí v konkursním řízení. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce proti správci úpadkové podstaty nepřípustnosti exekuce na stroje, pojaté do soupisu, tvrdě, že byly na něho tehdejšími vyrovnacími dlužníky převedeny do vlastnictví jako úplata za to, že se zaručil za vyrovnací dlužníky. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d v podstatě proto, že žalobce neprokázal, že bylo vlastnické právo ke strojům na něho převedeno. Otázku, zda byly stroje v době, kdy prý byly na žalobce převedeny, příslušenstvím továrny, ponechal odvolací soud stranou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřenému o dovolací důvody čis. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávnění. Poněvadž jde ve sporu o stroje, o nichž žalovaný správce konkursní podstaty tvrdí, že byly a dosud jsou příslušenstvím tovární nemovitosti náležející do konkursní podstaty, takže žalobce nemohl, jak uplatňuje jako důvod žaloby, nabýti vlastnictví k těmto strojům, ano nebylo v pozemkové knize poznamenáno, že stroje jsou vlastnictvím žalobcovým, — jest o věci především uvažovati s hlediska zvláštního předpisu § 297 a) obč. zák. Podle tohoto ustanovení zákona nepokládají se stroje, uvedené ve spojení s nemovitostí, za příslušenství, bylo-li se svolením vlastníka nemovitosti ve veřejné knize poznamenáno, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného. Podle ustáleného rozhodování, vycházejícího z názoru, jenž se i v nauce takřka jednomyslně uznává za správný, nelze arci z předpisu § 297 a) obč. zák., jenž obsahuje výslovné ustanovení jen pro případ, že se knihovní poznámka v něm uvedená stala, a v tomto případě vylučuje, by stroje byly pokládány za příslušenství, neobmezeným a bezvýhradným úsudkem z opaku vyvoditi, že, když se tato poznámka nestala, stroje uvedené ve spojení s nemovitou věcí jsou za všech okolností příslušenstvím nemovitosti bez ohledu na to, zda tu jsou či nejsou náležitosti zákonem jinak stanovené pro pojem příslušenství. Naopak jest uznati, že ustanovením § 297 a) obč. zák. nebylo nic měněno na všeobecných předpokladech příslušenství (§§ 294 a 297 obč. zák.), zejména na předpokladu, aby vedlejší věc byla t r v a l e spojena s věcí hlavní v tom smyslu, že jest určena k trvalému používání při hlavní věci. Při tom jest si uvědomiti, že novým ustanovením § 297 a) obč. zák. podle dějin jeho vzniku měly býti jen odstraněny pochybnosti vzcházející ze vzájemného poměru mezi příslušenstvím a výhradou vlastnictví, zda totiž výhrada vlastnictví k vedlejší věci vylučuje, by se věc stala příslušenstvím věci hlavní (rozuměj přes to, že tu jsou ostatní podmínky pro vlastnost příslušenství, poněvadž jinak by věc nebyla pochybná a sporná), či zda naopak skutečnost, že stroje byly uvedeny s nemovitostí v takové spojení, jež jinak vyhovuje náležitostem příslušenství, vylučuje účinnost výhrady vlastnictví. Tu za-

sahuje předpis § 297 a) obč. zák. a zjednává především jistotu (to je po této stránce podstatným jeho účelem, nikoli snad nějaká zásadní změna dosavadního stavu) o tom, že stroje, třebaže jinak jsou u nich splněny podmínky příslušenství, nelze za příslušenství pokládati, byla-li výhrada vlastnictví poznamenána v pozemkové knize. Z toho lze a jest ve shodě s motivy zákona úsudkem z opaku (jenž je přirozeně možný a přípustný jen pod tímž zorným úhlem, jenž byl vůbec směrodatný při zákonodárné úpravě otázky, o níž jde, t. j. s hlediska vzájemného poměru mezi vlastností příslušenství a výhradou vlastnictví) vyvoditi jen tolik, že přes výhradu vlastnictví v pozemkové knize nepoznamenanou stroje platí za příslušenství, jsou-li tu pro to ostatní zákonné podmínky, jinými slovy vyjádřeno, byly-li stroje s nemovitostí spojeny za okolností, z nichž jinak podle zákona plyne vlastnost příslušenství, tedy zejména jsou-li stroje určeny k trvalému používání k hospodářským účelům nemovitosti, nemůže vlastnost příslušenství býti popřena poukazem k tomu, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného, jenž si však nedal své právo poznamenati ve veřejné knize. Poněvadž zákon v této příčině nerozlišuje, není ovšem důvodu, by použití tohoto ustanovení bylo omezo-
 zováno jen na výhradu vlastnictví ve vlastním, technickém slova smyslu, t. j. na případy, kde si dodavatel strojů hned při dodání vyhradil vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, nýbrž spadají sem i jiné případy, kde povaha strojů jakožto příslušenství nemovitosti jest uváděna v pochybnost právě jen vzhledem k tomu, že se uplatňuje, že stroje jsou vlastnictvím někoho jiného (rozuměj jiného než vlastníka hlavní věci — nemovitosti). Ale od toho jest přesně rozeznávati případy, které sem vůbec nepatří, poněvadž nemají co činiti s otázkou upravenou § 297 a) obč. zák., t. j. s výhradou vlastnictví v širším smyslu právě vyloženém a jejím vztahem k povaze příslušenství. Jde tu zejména o případ, že osobou, jež jako podnikatel uvedla stroje ve spojení s nemovitostí, není vlastník nemovitosti, nýbrž jiná osoba od něho naprosto odlišná, na př. nájemník (pachtýř) nemovitosti, při čemž stroje buď patří této osobě anebo jsou vlastnictvím osoby třetí (zejména dodavatele, který si k nim vyhradil vlastnictví). Pravým důvodem, proč v takových případech — bez ohledu na předpis § 297 a) obč. zák. — nejde o příslušenství, není, že vedlejší věc je ve vlastnictví jiné osoby než věc hlavní, nýbrž to, že u strojů, které do nemovitosti vnesla c i z í o s o b a, zpravidla ani nelze předpokládati, že byly určeny k t r v a l é m u p o u ž í v á n í při nemovitosti, že tu tedy není stěžejní podmínky příslušenství, o níž bylo již dovedeno, že nebyla dotčena předpisem § 297 a) obč. zák. Na takové případy ostatně ani nedopadá důvod, proč zákon v § 297 a) obč. zák. chrání veřejnou důvěru potud, že, svědčí-li zevní stav o tom, že stroj trvale patří k nemovitosti, platí za její příslušenství, i když si někdo k němu vyhradil vlastnictví, aniž si však vymohl knihovní poznámku. Neboť k zevnímu stavu náleží též, že vlastník nemovitosti (hlavní věci) provozuje onen podnik, v němž je stroj postaven, Je-li patrné, že podnik provozuje někdo zcela jiný, než vlastník nemovitosti, nelze tvrditi, že zevní stav ukazuje, že stroj trvale přísluší k nemovitosti, a pak není ani předpokladů pro ochranu důvěry, jež byla jedním z hlav-

ních důvodů ustanovení § 297 a) obč. zák. (ale ovšem jen v rozsahu nahoře vymezeném, t. j. jen pokud je toho třeba, aby tato důvěra nebyla ohrožena tajnou výhradou vlastnictví, tedy nikoli snad v tom smyslu, že by předpisem § 297 a) obč. zák. měla býti — aspoň pokud jde o stroje — neobmezeně chráněna důvěra ve vlastnost příslušenství, neboť tento široký výklad, vzhledem k doslovu zákona arci možný, je s dostatek vyvrácen účelem tohoto zákonného předpisu, vyplývajícím zřejmě z motivů).

Podle toho jest přes zjištěný nedostatek knihovní poznámky zkoumati, zda sporné stroje byly a jsou příslušenstvím tovární nemovitosti, jež jest jako taková v pozemkové knize výslovně označena. Skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení této otázky nejsou mezi stranami sporné. Podle obsahu vlastního svého přednesu žalobce nemůže popíráti a nepopírá, že stroje, o něž jde, byly již v roce 1926 v továrně a sloužily trvale jejímu provozu, že se na tom nic nezměnilo ani, když mu byly stroje podle jeho tvrzení (prohlášením) odevzdány do vlastnictví Žalobce netvrdí, že stroje byly skutečně vyřaděny z provozu továrny, nýbrž uplatňuje jen, že mu bylo důsledkem tvrzeného převodu vlastnictví dáno na vůli, by si stroje kdykoliv odvezl, což se však nestalo, jak nejlépe plyne z nesporné skutečnosti, že stroje byly dne 4. října 1929 na místě samém pojaty do seznamu konkursního jmění jako příslušenství tovární nemovitosti a jako takové byly též oceněny. Žalobce v podstatě jen po právní stránce upírá sporným strojům povahu příslušenství, jednak proto, že nejsou pevně spojeny s nemovitostí, takže kdykoliv mohou býti odstraněny, jednak proto, že stroje byly vlastnictvím f i r m y Bratří E., kdežto nemovitost patří společníku této firmy Theodoru E-ovi, a dále dovozuje, že, i když stroje byly příslušenstvím nemovitosti, došlo se strany vlastníků ke zrušení této vlastnosti prohlášením společníků firmy Bratří E. jako zcizitelů, že budou stroje, které dosud drželi jako vlastníci, držeti ve jménu žalobce jako vypůjčitelé, čímž mělo zároveň býti na žalobce převedeno vlastnictví k těmto strojům. V prvním směru stačí uvést, že k tomu, by se věc stala příslušenstvím nemovitosti, stačí, by byla určena k trvalému jejímu užívání a k ní byla v takovém místním poměru, jenž tímto účelem jest podmíněn. Nezáleží však na větším nebo menším stupni fysické stability tohoto spojení. V dalších námitkách přeceňuje žalobce význam, který pro pojem příslušenství lze a jest přičítati vůli vlastníka. Nezáleží na tom, zda stroje podle vůle vlastníka mají či nemají býti pokládány za příslušenství hlavní věci, nýbrž rozhoduje jen, by vedlejší věc, má-li býti pokládána za příslušenství věci hlavní, byla s ní spojena trvale, při čemž nezáleží na způsobu spojení. Stačí, by se jí při hlavní věci stále upotřebovalo (§ 297 obč. zák.) a by šlo o takové věci vedlejší, bez nichž hlavní věci nelze upotřebiti (zde zákon předpokládá určení k trvalému užívání pro hlavní věc), neb o nichž zákon nebo vlastník určil, by se jich trvale pro hlavní věc upotřebilo (§ 294 obč. zák.). Toto určení má v podstatě význam jen potud, pokud zevní stav o sobě nestačí k tomu, by bylo lze (spolehlivě) říci, zda vedlejší věc jest s věcí hlavní v trvalém účelovém spojení, jež předpokládá pojem příslušenství. Stroj po-

stavený vlastníkem v úmyslu, by trvale sloužil účelům podniku i nemovitosti, se zhusta ničím neliší od stroje přechodně najatého, vypůjčeného nebo dokonce jen do úschovy vzatého, po případě od stroje, jež do nemovitosti vnesla a s ní spojila cizí osoba (nájemník, pachtýř), která si jej po ukončení smluvní doby zase chce vzít s sebou. Proto jest hleděti nejen k zevnímu stavu, nýbrž i k tomu, jak k němu došlo, tedy zejména i k tomu, kdo uskutečnil spojení obou věcí a za jakým účelem se tak stalo. Zda vlastník určil, by se vedlejší věci trvale upotřebilo k věci hlavní, jest posuzovati podle okolností případu. Stačí, že v uvážení všech okolností není rozumné přičiny o tom pochybovati (§ 863 obč. zák.).

Posuzuje-li se s těchto hledisek souzený případ, kde zevní stav zřejmě svědčil o příslušenství a kde k pochybnostem v tomto směru bylo tím méně příčiny, any stroje po celou řadu let skutečně sloužily provozu továrny, nelze sporným strojům upřít povahu příslušenství ani vzhledem ke tvrzené skutečnosti, že stroje byly vlastnictvím firmy Bratří E., kdežto nemovitost patří jejímu společníku Theodoru E-ovi. Veřejná obchodní společnost není samostatným právním podmětem odlišným od osob společníků, jimiž v tomto případě byli Karel E. a vlastník tovární nemovitosti Theodor E. Tento byl jako veřejný společník nejen spolupodnikatelem, takže tu nejde o případ, o němž se nahoře stala zmínka, že podnikatel, který vnesl stroje do nemovitosti, jest osobou zcela odlišnou od vlastníka nemovitosti, nýbrž byl jako společník též spoluvlastníkem strojů patřících firmě, takže v této příčině lze tu dokonce mluvit o totožnosti osoby vlastníka hlavní a vedlejší věci. K tomu ještě přistupuje, že z předpisu § 294 obč. zák. nelze vyvoditi, že se věc vedlejší může státi příslušenstvím věci hlavní výhradně jen tehdy, jsou-li obě vlastnictvím téže osoby. Zajisté bude možno v tomto případě nejsnáze posouditi, zda vlastník určil, by se vedlejší věci trvale upotřebilo k věci hlavní. Týž právní účinek nastane však i, určili-li vlastník hlavní a vlastník vedlejší věci souhlasně, by se upotřebilo trvale vedlejší věci k hlavní. Projevili-li tuto souhlasnou vůli na venek, jest tím vytvořen skutkový i právní stav, vylučující jakoukoliv pochybnost o tom, že se vedlejší věc stala příslušenstvím hlavní věci. To dopadá i na souzený případ, zvláště ano nebylo v pozemkové knize poznamenáno, že stroje vnesené do tovární nemovitosti, jež vlastnický patří Theodoru E-ovi, veřejnému společníku firmy Bratří E., jsou vlastnictvím řečené firmy.

Je-li tudíž odůvodněn názor prvního soudu, že se sporné stroje staly příslušenstvím tovární nemovitosti, jakmile byly s ní spojeny k trvalému užívání, nelze dovolateli přisvědčiti ani v tom, že stroje pozbyly této vlastnosti pozdějším prohlášením společníků firmy Bratří E., že budou stroje, jež dosud drželi jako vlastníci, příště držeti ve jménu žalobce jako vypůjčitelé. Naopak jest přisvědčiti právnímu názoru soudu první stolice, že stroje zůstaly příslušenstvím tovární nemovitosti, nebyvše skutečně vyřazeny z provozu, že byly jím zejména i v době, kdy stroje byly jako příslušenství tovární nemovitosti pojaty do seznamu konkursního jmění, a že žalobce tvrzeným způsobem, zejména vzhledem k předpisu § 297 a) obč. zák. nemohl nabýti a nenabyl práva, jímž by

bylo opodstatněno žalobní žádání, by sporné stroje byly vyloučeny z exekuce, an si nevymohl knihovní poznámku, že stroje jsou jeho vlastnictvím. Účinek § 297 a) obč. zák. trvá, dokud trvá jím předpokládané spojení strojů s nemovitostí. Je zřejmé a proto netřeba ani blíže doličovat, že účel § 297 a) obč. zák. by byl úplně zmařen a že tento předpis by byl vyřaděn z platnosti, kdyby vlastník mohl pouhým prohlášením vyloučiti, pokud se týče zrušení vlastnost příslušenství. Opomenutí knihovní poznámky podle § 297 a) obč. zák. má — za dalších předpokladů výše doličených — v zápětí, že stroje platí za příslušenství nemovitosti, zde tovární nemovitosti, jež jest součástí konkursní podstaty (konkurs byl vyhlášen i o jmění firmy Bratří E. i o jmění obou společníků), a že sdílí její osud. To platí nejen ve prospěch hypotekárních věřitelů (nemovitost, o niž jde, jest podle spisů zatížena zástavními právy za pohledávky daleko přes 100.000 Kč), nýbrž vůbec v poměru k třetím osobám, tedy i proti ostatním konkursním věřitelům. To dotvrzuji i motivy, kde se výslovně praví, že to, co uvedeno, platí »zejména« ve prospěch hypotekárních věřitelů; zejména pro ně, tedy i pro jiné, neboť jsou uvedeni jen jako hlavní příklad. Rozlišování v této příčině setkalo by se nejen v praxi s velikými obtížemi, nýbrž není ani věcně odůvodněno. Veřejná důvěra, o niž tu jde, má chrániti nejen reální úvěr, nýbrž vůbec bezpečnost obchodu, a tuto veřejnou důvěru v příslušenský poměr zevně tu jsoucí lze (ve smyslu hořejších vývodů) vyloučiti jen poznámkou v knihách. Kdo opomenul k zabezpečení svých práv použití tohoto prostředku, jež mu zákon dává na ruku, musí si následky toho přičísti sám a není tedy v tom nespravedlnosti. Tím padá žalobní žádání. Žalobce nemůže z důvodu tvrzeného vlastnického práva odporovati exekuci na sporné stroje jakožto na příslušenství nemovitosti, spadající do konkursní podstaty, a nižší soudy, uznávše takto a zamítuvše proto žalobu, nepochybily. Za tohoto stavu věci nebylo třeba obírat se otázkou, zda to, co žalobce uplatňuje, je platným způsobem nabytí práva vlastnického, a výtkami, jež dovolatel po této stránce činí napadenému rozsudku s hlediska všech tří uplatňovaných dovolacích důvodů. Podotýká se, že správnosti názoru tuto hájeného není na závalu předpis § 37 ex. ř., jenž přiznává oprávnění odporovati exekuci mimo jiné i tomu, kdo tvrdí, že k jednotlivým předmětům příslušenství nemovitosti do exekuce vzaté má právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce. Neboť, zda někomu přísluší takové právo, jest vždy posuzovati podle příslušných předpisů práva hmotného, zde však — novější — předpis § 297 a) obč. zák. žalobci právě odpírá toto právo.

Čís. 11201.

Nájemce honitby, jenž jako pořadatel honu použil za honce chlapce, jemuž ještě nebylo čtrnáct let, ručí za škodu způsobenou mu na honě, třebaže byl odstřel zvěře prodán a nájemce pořádal hon pro jiného. Pro zákaz používání chlapce, jenž neměl ještě čtrnáct let (zákon ze dne 17. července 1919, čís. 420 sb. z. a n.) jako honce jest lhostejno, že jeho matka k tomu svolila a že chlapec byl ochoten jíti na hon.